

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 15 — *Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — *Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ Κ. ΤΣΙΓΓΡΟΥ

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον τοὺς οἰωνούς* οἱ Βυζαντινοὶ τὰ θαύματα* οἱ νεώτεροι ἔχομεν τὰ ἄσθρα τῶν ἐφημερίδων. Ὅπως, ὅτανκίς ἐπίκειται μεγάλη ἐθνικὴ λαθροχειρία, ἀνατέλλει εἰς τὸν ὀρίζοντα ἄρθρον τι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ὀμογενῶν Τσιγγροῦ, ἐπέχον τόπον πτηνοῦ ἀπαισίου ἢ σπλάγγου βεβλαμμένου, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐξήγγελλον εἰς τοὺς ἀνατέμνοντας τὰ θύματα ἱερεῖς ἤτιαν ἢ ἄλλην συμφορὰν.

*Επὶ δανείου τῶν 60,000,000 δ κ. Τσιγγρὸς ἐπεφάνη εἰς τὰς στήλας τῆς Ὁρας, τῶρα εἰς τὰς στήλας τοῦ Αἰῶνος. Ἀπόδειξις ὅτι ἑκατομμύρια τρώγονται.

*Ὁ κ. Τσιγγρὸς θέλει νὰ αὐξήσῃ τὸν ποινικὸν κώδικα εἰς τὸ περὶ καταλογισμοῦ τῶν πράξεων κεφάλαιον. Διαθεβαιοῖ ἐν τῇ ἀπολογία του ὅτι «ἀκων περιπλάκη καὶ ἐχρησίμωσεν ὡς μοχλὸς χρηματιστικῆς ὑποθέσεως». Ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἀνηλικιότητα, τί θὰ ἐπικαλεσθῇ ὥστε νὰ μὴ τοῦ καταλογισθῇ ἡ χρηματιστικὴ πράξις; Βλακείαν, μανίαν, ἀσθένειαν γῆρατος ἢ σύγχυσιν νοῦς;

Εὐτυχῶς ὁ ἴδιος ἀναιρῶν ἑαυτὸν λήπει τὴν ἀπορίαν μας. *Ὁ ἄνθρωπος, ὁ δηλῶν ὅτι «κακῆ μοίρα περιπλάκη» εἰς τὸ ἀποτρόπαιον δάνειον ἦτο εἰς τὸν Ἑρωπῶν, ὅπου ἐδίδασκεν ἕως ἠθικὴν εἰς τὸ δημοτικόν (:) σχολεῖο ὅπερ ὁ νέος φρουδάρχης συνέστησεν εἰς τὴν ἐξοχὴν του, ὅτε ὁ κ. Κουμουνοῦρος ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆ 10ῃ ὁκτωβρίου. Πέντε ἡμέραι παρήλθον καὶ ὁ κ. Τσιγγρὸς ἐπιστρέφει εἰς Ἀθήνας. Μία καὶ δύο ὁ «ἀκων περιπλάκει» εἰς τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὅπου ἐρωτήσας βεβαίως μανθάνει μετὰ ψυχικοῦ ἀλγους ὅτι τὸ δάνειον τὸ διαπραγματεύεται ἡ Πιστωτικὴ. Τῇ ἐπαύριον ἢ τῇ μεθαύριον ὁ κ. Ἄκων εἰς τῆς Πιστωτικῆς, ὅπου ἀγωνίζεται ἐκθύμως νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὸ δάνειον, λέγων «ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἡ ἀποκλειστικότης δὲν συμφέρει κτλ.» Φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι ὅπως ἐδιδόχθη παρὰ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, θὰ ἐδιδόχθη καὶ παρὰ τοῦ κ. Δούμα. *Βικτοτε, δὲν θέλομεν νὰ εἰπωμεν ὅτι ὁ κ. Τσιγγρὸς εἰργάζετο ὑπὲρ τῆς ἀποτυχίας τῶν διαπραγματεύσεων τοῦ δανείου, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θὰ ἐξηρόβηχεν ὡς ἱρα-

στῆς ὅστις περὶ τὰ παράθυρα τῆς ἰδικῆς του καὶ θέλει νὰ δηλώσῃ ὅτι «εἰδῶ εἶναι».

*Ἄν ὅλα τὰ πράγματα, εἰκόνες, δράματα, ἀγάλματα, συνθέσεις μουσικαί, ἐπαναστάσεις, ἀγορεύσεις, ἐρωτες, γάμοι, ἔχωσι τὸ κέντρον τῆς ἐκφράσεως των, αὐτὸ τὸ κέντρον ἐν τῷ δανείῳ τοῦ κ. Τσιγγροῦ εἶναι ἡ προσωρινότης.

*Ἡ προσωρινότης εἶναι τὸ χαρακτηρίζον αὐτοῦ τοῦς Ἑλληνοεσθραῖους, οἵτινες οὔτε Τούρκοι εἶναι, οὔτε Ἕλληνες, ἀλλὰ κοσμοπολίται ἢ μᾶλλον χρηματοπολίται.

*Ἡ προσωρινότης ἴδου τί σημαίνει: Τὸ δάνειον γίνεται διὰ τὸν πόλεμον. *Ἐὰν νικήσῃ ἡ Ἑλλὰς πωλοῦμεν τὰ 60 ἑκατομμύρια τῶν ἀπραγματοποιητῶν μετοχῶν με ὑπερτίμησιν καὶ ὠρελούμεθα* ἐὰν ἡττηθῇ, τὰς πωλοῦμεν με ὑποτίμησιν καὶ πάλιν ὠρελούμεθα. Ἀφοῦ ἔχωμεν τὸ πολῦτιμον δικαίωμα τῆς αἰρέσεως!

Νὰ μελετήσῃτε τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Τσιγγροῦ διὰ νὰ ἰδῆτε ὅλους τοὺς μαιάνδρους τοῦ Ἀρμενίου Τραπεζίτου. Ἡ Ἑλλὰς λέγει οὔτε με 7 0]0 ἠδύνατο νὰ εὕρῃ δάνειον, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον με ἀνώτερον τόκον. Καταλαμβάνετε σεις ἀπ' αὐτὰ; Εἶναι ἡ ἀλχημεία τοῦ κ. Τσιγγροῦ. Τὰ ἑλευσάνια τῶν ὁμογενῶν, ἡ τέχνη τοῦ μεταβάλλειν ἀτιμον χάρτην εἰς χρυσόν* εἶναι τὸ εσσοτεινισμένον φῶς» τοῦ Παράσχου.

Καὶ ἐνῶ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου του κατηγορεῖ τῆς Πιστωτικῆς ὅτι ὡς ὄρον τοῦ δανείου ἐζήτησε τὴν σύστασιν Τραπεζικῆς ἐν ταῖς προσαρτηθησομέναις ἐπαρχίαις, ἀκριβῶς αὐτὸν τὸν ὄρον ὁ κ. «Ἄκων περιπλάκει» ἐδέξατο ἐν τῇ Συμβάσει του καὶ μετὰ μίαν τοῦ ἄρθρου παράγραφον ἐναβρύνεται ἐπὶ τῷ ὄρῳ αὐτῷ.

*Ἀλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε ἀπέναντι τῆς ὕβρεως ἣν ἐκτοξεύει κατὰ τοῦ Κράτους τὸ ὁποῖον μεθ' ἠδονῆς λαϊμάργου ἀφομοιοῖ πρὸς τὴν Τουρκίαν, λέγων ὅτι δὲν ἴτο δυνατὸν ὡς ἐγγυήσεις αὐτοῦ τοῦ γελοίου δανείου, τοῦ ὕβριστικοῦ δανείου, τοῦ ἀτίμου δανείου, νὰ ληφθῶσι τὰ ὑπάρχοντα ἑσοδα τοῦ Κράτους. *Ἐπρεπε νὰ ἐξευρεθῶσι νέοι πό-

ουγγρικά, στρατός Αυστριακός, tramway και omnibus, μπαρ-φαρίες και καφενεῖα οὐράνια, γυναῖκες και προαγωγοὶ ἀναρίθμητοι, καταστήματα πολυπραγμονοῦντα (μὲ πολλὰ πράγματα) παλάτια Revoltella και Μαξιμιλιανού, Βίλλαι Βουρβώνων, Δούδ καταστήματα και λέσχει, θέατρα και μουσικαί, κοντσέρτα και ἐπὶ τέλους μπόρα, ἰδοὺ τί ἄποτε λαῦσι τὴν Τεργέστην. Ἄλλ' ὅτι κυρίως προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν και κινεῖ τὴν ἐκπληξιν ἐνταῦθα εἶναι ἡ ὠραιότης τῶν γυναικῶν πάσης τάξεως· και ὁμως τίς θὰ τὸ ἐπίστανε, ἢ βασιλεὺς καλλονὴ και ἐδῶ εἶναι Ἕλληνίς! Φέρει τὸ ἐπώνυμον τοῦ τυρλοῦ ποιητοῦ, και ἴσως τὸ ὄνομα τῆς ἡρώϊνης τοῦ.

Ἡ Τεργέστη, ὡς αἱ πλείσταί τῶν εὐρωπαϊκῶν πόλεων, εἶναι λιθόστρωτος· ἐν τούτοις μέρος αὐτῆς, ἰδίως τὸ φέρον πρὸς καλοκαιρινόν περίπατον, τὸ μπουκέτο λεγόμενον, εἶναι ἀλιθόστρωτον. Ἐδῶ λοιπόν, ὅθεν ἡ θέα εἶναι μαγευτικὴ και ἡ σκόνη νεφελώδης ἔρχομαι, ὁσάκις ἐπιθυμήσω πολὺ τὴν πρωτεύουσάν μας, και ἀναπνέω, ἀναπνέω ἀτμοσφαιραν Ἀθηναϊκὴν, — ὡς ὁ Χότζας ἀριόνιον — μέχρις ὅτου πάθω ἀπὸ δύσπνοϊαν και οἱ ὀφθαλμοί μου θακούσωσι ἐκ... τοῦ χύματος, και τότε κατέρχομαι μὲ τὴν συνειδήσιν κατασκονισμένην ὅτι ἐξεπλήρωσα τὸ καθήκόν μου.

Πλὴν τῆς Ἀθηναϊκῆς αὐτῆς ἀναμνήσεως ἔχομεν ἐνταῦθα και ὀλίγον 21. Ὁ Ἀντώνιος, ὁ περιβόητος Ἀντώνιος, και ἡ γυνὴ σύντροφός του περιβάλλονται μὲ φουσταέλλα και φέσιον, ἡ γυνὴ παριστάνει μοιραίως τὴν Ἑλλάδα, και ὁ Ἀντώνιος ἀρματωλὸν ἴσως τῆς ἐνδόξου ἐποχῆς μας, και ψάλλουσιν ἀμφότεροι μωνιῶδεις τὸ—ὦ λιγερὸν—Μαυρ'εῖν' ἡ νύκτα στὰ βουγά—Ὁ Ἕλληνα ξεσπαθώνει—Ἀπ' τὰ κόκαλα βγαλμένη και τὰ παρόμοια διεγερτικὰ, εἰς τὰ ὅποια οἱ μὲν Ἕλληνας — πολλοὶ τῶν ὁμοίων εἶναι φυγόστρατοι—χειροκράτουσιν ἐνθουσιωδῶς, οἱ δὲ Τριεστίνοι ἀσυνειδήτως παρακολουθοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν.

Τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐνταῦθα εἶναι πολυπληθές και πολυσημαῖνον, διότι οἱ ἀποσελοῦντες αὐτὸ ὁμογενεῖς εἶναι πλουσιώτατοι και καταλογίζονται ἐν τῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου· εἶναι καθόσον ἤκουσα φιλοπάτριδες και ἔτοιμοι νὰ ὑποστῶσι πᾶσαν θυσίαν ἐν ἐνδεχόμενῃ ἔθνικῇ ἀνάγκῃ. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Τεργέστη πρόξενος κ. Βιττούρης κέκτηται τὴν συμπάθειαν και τὴν ὑπόληψιν τῶν τε Ἑλλήνων και τῶν ξένων, τύπος ἀληθῶς εὐγενείας και ἰκανότητος προξενικοῦ ὑπαλλήλου.

Θέλεις νὰ σὲ εἶπω τώρα και ὀλίγα περὶ τῆς Μάρθας μου; Ἐχει γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ὠραίαν στρογγύλην κεφαλὴν γαλακτίνου χρώματος, τὸ σῶμά της εἶναι μέτριον, ἀλλὰ κομψόν και εὐλύγιστον περιβεβλημένον ἀείποτε μελανὴν ἐσθήτα, ἔχει ἀνεπτυγμένην πολὺ τὴν διάνοϊαν μ' ὄλην τὴν μικρὰν αὐτῆς ἡλικίαν, και τὰ αἰσθήματα φιλικώτατα. Κατ' ἀρχὰς μοι προσηνέχθη ἀγείως, βραδύτερον ψυχρῶς· βαθμηδόν ὁμως ἐξοικειώθη μετ' ἐμοῦ, μοι ἔδωκε δείγματα συμπαθείας, και ἐπὶ τέλους ἐγένετο ἡ καλλιτέρα μου φίλη· και—δὲν θὰ τὸ πιστεύσης—τὴν στιγμὴν καθ' ἣν σοὶ γράφω τὴν ἐπιστολήν μου, ἡ μικρὰ μου φίλη κάθεται ἐπὶ τῶν γονάτων ροχαλίζουσα και ὀνειρευομένη ἴσως εὐσαρκὸν τινα ποντικόν, ἢ σπαράττουσα εἰς τοὺς ὀδόντας της μαρίδα.

— Ἐλα Μάρθα, μὲ ἰθέρμανες ἀρκετὰ, πῆγαινε σὺ σ' τὴν

κουζίνα, και ἐγὼ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον διὰ νὰ ρίψω τὴν ἐπιστολήν μου αὐτὴν. Καὶ ἡ Μάρθα ἀνεγείρουσα τὴν μέσην και ἀνορθοῦσα τὴν οὐρὰν πηδᾷ κάτω τῶν γονάτων μου μὲ ὀλίγα—ρὸν, ρὸν, ρὸν σημαίνοντα ἴσως au-revoir τὴν ἐσπέραν.

DOCK.

ΤΑ ΤΑΒΑΝΟΕΥΛΑ.

Περὶ δύο ὑψηλῶν.

Ὁ εἰς εἶναι φατηγής· ὅταν θέλουν νὰ τοῦ ὀμιλήσουν οἱ συμφοιτηταί του, ἰδοὺ ἡ συνήθης των ἑκφρασις :

— Κατέβα νὰ σοῦ πῶ κάτι τι.

Ὁ ἄλλος διπλωμάτης.

Ἄμα τὸν εἶδεν ὁ ραδινὸς ἐπίστρατος Π. λέγει εἰς φίλον του :

— Αὐτὸς θὰ ἔχει χιόνια σ' τὸ κεφάλι του ἀπὸ πέρσι.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ

Πρέπει νὰ γελάσῃ τις πρὶν εὐτυχῆσῃ, ἐκ φόβου μήπως ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ γελάσῃ.

Ἡ καρδία γυναικὸς μὲ φαίνεται εἶδος σαλωνίου· πάντοτε κατορθώνει τις νὰ εἰσέλθῃ ἄμα τοῦ κάμου λήγη ἀντικάμαρα.

Περὶεργον! Ὁ Ἀδάμ και ἡ Ἑὼα οὐδέποτε διεκρίθησαν ἐπὶ νύκτῃ στοργῇ.

Πρὸ πολλοῦ ζητῶ νὰ γίνω οἰκονόμος, ἀλλ' ὅ,τι πάντοτε θέτω κατὰ μέρος εἶναι—ἡ οἰκονομία.

Ὁ παράφρων κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει τὸν δοῦλον—ὅτι δὲν εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

Πολλὰς γυναικας δυναμέθα νὰ κατακτήσωμεν· ὀλίγας ὁμως νὰ καταδαμάσωμεν.

Τὸ πνεῦμα διὰ τὸν ἄνδρα εἶναι ὅ,τι ὁ κορσὸς διὰ τὴν γυναῖκα.

Ἡ περιφρόνησις εἶναι συνήθως τὸ τελευταῖον ὀχύρωμα εἰς ὃ καταφεύγομεν ἐλλείψει ἐπιχειρημάτων.

Τὸ λόγιον τοῦ Εὐαγγελίου : Καὶ ἔσονται οἱ πρῶτοι ἔσχατοι δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ ἀληθές, διότι οὐδέποτε ὁ πρῶτος ἐραστὴς γυναικὸς εἶναι ὁ τελευταῖος.

Μεταξὺ δύο γυναικῶν, μιᾶς μεγάλης και ἄλλης μικρᾶς, θὰ ἐπροτίμων τὴν δευτέραν, διότι ἡ φιλοσοφία λέγει : Δύο κακῶν προκειμένων, τὸ μὴ χεῖρον εἶλασον.

Οἱ μὲν ἄνδρες λέγουσιν : Οἱ φίλοι τῶν φίλων μας εἶναι φίλοι μας. Αἱ δὲ γυναῖκες λέγουσιν : Οἱ φίλοι τῶν ἐραστῶν μας εἶναι ἐρασταί μας.

Commerson